В молочнім світлі матових кінкетів[43]
цвітуть на чорнім шовку ордері.[44]
Вогонь в очах холодних загорів,
в судоргах пальці, начеб грав на флейті.

Круг нас паде зелено-жовта мряка,
різнув у вухо свист слизький, мов різки.
Тоді виймав із наших чіл він мізки
й в кишені їх вкладав свойого фрака.

На наші очі, мов рясні каскади,
лились струмками бомбаї й багдади.

І начеб виросли нам крила з пліч,
і забажали ми летіти пріч.

Та в кріслах нас держав шалений гніт,
розпуки нас облив морозний піт.